

ἀλλ' εἶμαι ἐπίσης καὶ καλὸς στρατιώτης... καὶ ἐλπίζω ὅτι θὰ τῷ ἀποδείξω εἰς πρῶτην περίστασιν... Κάμετέ μου λοιπὸν αὐτὴν χάριν.

Ὁ ὑπασπιστής, ὅστις ἐγίνωσκε καλῶς ὅτι δούριος τοῦ ἡγάπα πολὺ τοῦ καλλιτέχνης, ἐνόμισεν ὅτι ὤφειλεν αὐτὸς οὗτος νὰ φέρῃ Αὐτῷ τὴν ἐπιστολὴν τοῦ Ζεβὴν.

Ὅθεν, λαβὼν ἐπιστολὴν εἰς ἧλθεν εἰς τὴν σκηνὴν. Μετὰ τινὰς δὲ στιγμὰς ἡ θύρα τῆς σκηνῆς ἠνεῳχθη καὶ αὐτὸς καὶ ἐνεφανίσθη ὁ ὑπασπιστής.

— Κύριε Ζεβὴν Μαχίε, εἶπεν, ἡ Αὐτοῦ Ὑψηλότης, ὁ δούξ Κάρολος τῆς Αὐρηλίας εὐηρεστήθη νὰ δεχθῇ ὑμᾶς εἰς ἐπίσκεψιν.

— Βλέπεις; δὲν σοὶ το ἔλεγα; εἶπεν ὁ Ζεβὴν ὑπερηφάνως εἰς τὸν φίλον του.

Καὶ ἀμφότεροι εἰς ἧλθον εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ δουκὸς τῆς Αὐρηλίας.

Ἀφηγούμενοι γεγονότα, ἅτινα ἔλαβον χώραν κατὰ τὸν ἐπάρκτον ἐκεῖνον ἸΕ' αἰῶνα, καθ' ὃν τὰ πάντα ἐμολύνθησαν διὰ τοῦ βορβόρου καὶ τοῦ αἵματος, ἔχομεν, φρονούμεν, καθήκον νὰ σταματήσωμεν ἐπ' ὀλίγον πρὸ ἐνὸς ἐξαιρετικοῦ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης προσώπου.

Ὁ δούξ Κάρολος τῆς Αὐρηλίας εἶνε ἀληθὲς ὅτι ἔζη ἐν μέσῳ ἀτμοσφαίρας μεμολυσμένης· μωροὶ καὶ ἀνόητοι πολῖτικοί, αἰσχροὶ καὶ ἀναιδέες ὀλολαυτοὶ, κακοήθεις δολοφόνοι καὶ προδόται, βδελυροὶ ἐπαναστάται καὶ δῆμιοι, ἰδοὺ τίνες ἀπετέλουν τὴν κοινωνίαν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης· καὶ ἐν τῷ μέσῳ τὸσαύτης διαφθορᾶς, εἶνε παρήγορον νὰ βλέπῃ τις ἕνα πρίγκηπα νὰ διαμένῃ πιστῶς εἰς τὸν βασιλέα του καὶ νὰ τηρῇ ἀκκληίδωτον τὸ ὄνομα του.

Καὶ ὁ πρίγκηψ οὗτος ἦτο ὁ Κάρολος τῆς Αὐρηλίας, ὁ υἱὸς τοῦ Ἑρρίκου, τοῦ δολοφονηθέντος ὑπὸ τοῦ Ἰωάννου τοῦ Ἀτρομήτου.

Ὅταν κοινωνία τις φθάσῃ πλέον εἰς τὸν ὑπατον βαθμὸν τῆς διαφθορᾶς καὶ ἐξαχρειώσεως, ἡ ἐμφάνισις ποιητοῦ τινος εἶνε μυστηριώδης φαινόμενον, εἶνε θαῦμα τοῦ Θεοῦ, ἀποστέλλοντος αὐτὸν ἐπὶ τῆς γῆς, ὅπως παρηγορῇ τὰς ὀλίγας ἐκείνας εὐαισθητοὺς ψυχὰς, αἵτινες, περίτρομοι καὶ σιωπηλαί, δὲν τολμῶσι νὰ ἐκφράσωσι πᾶν ὅ,τι αἰσθάνονται καὶ διαλογίζονται. Τὸ ἔσχατον συγκινεῖ αὐτάς, ὡς τὸ ἔσχατον τῆς ἀηδονίας· τὰ δ' ἔργα του, πλήρη τρυφερότητος καὶ εὐαισθησίας, λησμογούνται μὲν ἐνίοτε ὑπὸ τῶν ἐπερχομένων γενεῶν, ἀλλ' οὐδέποτε ἀποβάλλουσι τὸ ἄρωμα αὐτῶν, τὴν ἐκρινὴν αὐτῶν εὐωδίαν.

Ἐνθερμος πατριώτης καὶ ἀληθὲς χριστιανός, ὁ Κάρολος τῆς Αὐρηλίας διέμεινεν εἰκοσι καὶ πέντε κατὰ συνέχαιαν ἔτη εἰς τὰς ψυχρὰς καὶ σκοτεινὰς τῆς Ἀγγλίας χώρας, τὸ δὲ κλίμα καὶ αἱ πικρίαι τῆς ἐξορίας δὲν ἴσχυσαν νὰ κατασβύσωσι τὸ ἐν τῇ καρδίᾳ του ὑποφωσκόν ἐκεῖνο πῦρ. Ἐν ἐνὶ λόγῳ τὰς θλίψεις τοῦ βίου του ἀνεκούφιζε διὰ τῆς γλυκερᾶς καὶ ἐρκατεινῆς ποιήσεως.

Καθ' ἣν στιγμὴν ὁ Ζεβὴν καὶ ὁ Ὀλιβιέρος εἰσῆρχοντο εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ δουκὸς, οὗτος συνωμίλει περὶ πολεμικῶν σχέ-

δίων μετὰ πολλῶν ὑψηλῶν ἀτόμων· οἶον τοῦ κόμητος Δαμαρτίνου, τοῦ Μονταιγύ, τοῦ Δαμπιέρου καὶ ἄλλων.

Ἄμα τῇ ἐμφανίσει τῶν δύο νέων, ἡ συνομιλία διεκόπη. Ὁ κόμης Δαμαρτίνος, παρατηρήσας προεκτικῶς τὸν Ὀλιβιέρον, ἔκλινε πρὸς τὸ οὖς τοῦ Μονταιγύ.

— Παρατηρήσατε τὸν νέον αὐτόν, τῷ εἶπε, . . . τὸν ὑψηλότερον;

— Ναί!

— Δέν σας φαίνεται ὅτι ὁμοιάζει πολὺ μετὰ τοῦ δουκὸς τῆς Αὐρηλίας;

— Ναί . . . ἔχετε δίκαιον . . . Καὶ μάλιστὰ ὁμοιάζει πολὺ . . .

— Τίνος;

— Τοῦ μακαρίτου δουκὸς.

— Πραγματικῶς.

Καὶ οἱ δύο οὗτοι κύριοι ἐξηκολούθησαν συνομιλοῦντες χαμηλοφώνως περὶ τῆς ὁμοιότητος ταύτης.

— Κύριοι, εἶπε τότε ὁ Κάρολος, τὸ συμβούλιον ἐτελείωσεν ἤδη. Εἰσθε ἐλεύθεροι· ἀναλογίσθητε δὲ ὅτι αὐριον ὀφείλει ἐκαστος ἐξ ἡμῶν νὰ εὐρεθῇ πιστὸς εἰς τὸ καθήκον του. Χρίζετε λοιπὸν, κύριοι, καὶ εἶθε ὁ Θεὸς νὰ διαφυλάττῃ καὶ προστατεύῃ τὴν Γαλλίαν!

Ἀπκντες δ' ἐχαίρετσαν τὸν πρίγκηπα ὑποκλινέσαστα καὶ ἐξῆλθον τῆς σκηνῆς πάραυτα.

— Στεῖ μεῖνετε, ἐξηκολούθησεν ὁ Κάρολος, ἀποταθεὶς πρὸς τοὺς δύο νέους.

Ὅτε ἔμεινε μόνος, ὁ δούξ ἐκάθησεν ἐπὶ τῆς ἐδρᾶς του καὶ διὰ φωνῆς γλυκερᾶς καὶ θαυπευτικῆς,

— Κύριε Μαχίε, εἶπεν εἰς τὸν Ζεβὴν, βλέπω ὅτι καὶ σεῖς εἰσθε φίλος τῶν μουσῶν . . .

— Φίλος, μάλιστὰ . . . ἀλλ' ἀνάξιος, Ὑψηλότατε . . . Μόλοντοῦτο ἐσκέφθην ὅτι πρὸς τιμὴν τοῦ Ἀπόλλωνος ἡ Ὑμετέρα Ὑψηλότης θὰ εὐηρεστεῖται νὰ δώσῃ χεῖρα βοήθειας εἰς δύο πτωχοὺς νέους.

— Οἱ στίχοι σας εἶνε πολὺ ὠραῖοι, κύριε, καὶ σὰς συγχαίρω.

— Εὐχαριστῶ, Ὑψηλότατε.

— Καὶ ὁ νέος οὗτος τίς εἶνε;

— Εἶνε ἀδελφός μου, Ὑψηλότατε . . . δηλαδὴ θετὸς ἀδελφός μου . . . Ἄλλ' ἀγαπώμεθα, Ὑψηλότατε, ὡς ἀληθεῖς ἀδελφοί.

— Εἶνε καὶ αὐτὸς ποιητής; ἐξηκολούθησεν ὁ δούξ.

— Ὁχι, Ὑψηλότατε, ἀπήντησεν ὁ Ὀλιβιέρος, εἶμαι στρατιώτης.

— Εὐγε! . . . Ἡ φυσιογνωμία σου ὅμως προδίδει ὅτι εἶσαι εὐγενοῦς καταγωγῆς καὶ ἴσως, ἴσως, τὸ ὄνομα τοῦ πατρὸς σου δὲν θὰ μοι εἶνε ἀγνωστον!

Ὁ Ὀλιβιέρος ἠρυθρίασε.

— Δέν γνωρίζω τὸν πατέρα μου, Ὑψηλότατε, εἶπε δειλῶς καὶ νεύων πρὸς τὰ κἄτω τοὺς ὀφθαλμούς.

— Ἀχ! πτωχὲ νέε! εἶπεν ὁ Κάρολος προχωρήσας πρὸς αὐτόν. Μὲ συγχωρεῖς πολὺ, φίλε μου!

— Γνωρίζω μόνον, Ὑψηλότατε, ὅτι ὁ πατήρ μου ἐδολοφονήθη.

Ὁ δούξ ἀνεσιρτήσεν.

— Καὶ ὁ δολοφόνος;

— Ἐπίσης τὸν ἀγνοῶ . . . Εἰς φίλος μου ὅμως μοὶ ὑπεσχέθη ὅτι, ὅταν ἔλθῃ ἡ ὥρα, θὰ τοὺς μάθω καὶ τοὺς δύο.

— Ὡ τί γίνονται εἰς αὐτὸν τὸν καιρὸν! ἐψιθύρουν ὁ Κάρολος στενάζων. Καὶ τώρα τί ζητεῖτε ἀπὸ ἐμέ, κύριοι;

— Θέλουμεν ὄπλα, Ὑψηλότατε, ἀπήντησεν ὁ Ὀλιβιέρος. Τὰ ἰδικὰ μας μᾶς τα ἐπῆραν οἱ ληπταί . . . Ἐπιθυμοῦμεν ν' ἀποθάνωμεν εἰς τὸ πλευρόν σας, πολεμοῦντες ὑπὲρ τῆς Γαλλίας.

Ὁ Ὀλιβιέρος ἐπρόφερε τοὺς λόγους τούτους διὰ φωνῆς συμπαθοῦς καὶ ἐνθουσιῶδους, ἐνῶ ὁ πρίγκηψ παρετήρει αὐτὸν μετὰ θαυμασμοῦ. Ἠσθάνετο ἤδη, χωρὶς νὰ γνωρίζῃ τὴν αἰτίαν, ἀληθῆ συμπαθειαν πρὸς τὸν νέον.

— Καὶ ὀνομάζεσθε; τῷ εἶπεν.

— Ὀλιβιέρος, Ὑψηλότατε.

Ὁ πρίγκηψ ἐκτύπησε τὸν κῶδωνα.

Εἰς τῶν ὑπασπιστῶν του ἐνεφανίσθη.

— Θὰ δώσητε εἰς τοὺς νέους αὐτούς, τῷ εἶπεν ὁ Κάρολος, ἀπὸ τὰ καλλίτερα ὄπλα μου, καὶ θὰ τοὺς ὀδηγήσητε εἰς τὴν σκηνὴν τῶν ὑπηρετῶν μου, τοὺς ὁποίους θέλετε διατάξῃ νὰ περιποιηθῶσιν αὐτοὺς ὅσῳ τὸ δυνατόν καλλίτερον.

— Ὁ Θεὸς νὰ σας τὸ ἀποδώσῃ ἐκκτονταπλασίως, εἶπεν ὁ Ζεβὴν ταπεινῶς.

Τὴν παραμονὴν τῆς μάχης, ἐξηκολούθησεν ὁ δούξ, πρέπει τις νὰ τρώγῃ καὶ νὰ πίνῃ καλὰ καὶ μάλιστὰ σεῖς, οἱ ὅποιοι φαίνεσθε ἀνδρεῖοι καὶ γενναῖοι νέοι.

Καὶ ταῦτα εἰπὼν, ἔτεινεν αὐτοῖς τὴν χεῖρα, τὴν ὁποίαν οἱ δύο νέοι ἡσπάσθησαν μετὰ σεβασμοῦ.

Εἶτα δέ, ἅμα οὗτοι ἐξῆλθον, ἔκλινε περιλύπως τὴν κεφαλὴν καὶ ἐβυθίσθη εἰς βαθεῖς διαλογισμούς.

— Ὁ πατήρ του ἐδολοφονήθη, εἶπε καθ' ἑαυτόν. Φεῦ! . . . ὅπως καὶ ὁ ἰδικός μου! . . . Ἀλλὰ διατὶ ἀρὰ γε ἡ φωνὴ του με συνεκίνησε τόσο; . . . Σ. Τ.

Ἐπεταί συνέχεια.

Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.

— Εἰς τὴν χώραν του εἶνε ἰσχυρὸς ἄρχων, εἶπεν ὁ δούξ, βεβαιουσί δ' ὅτι ἔχει μεγίστην ἐπιρροὴν ἐφ' ὀλοκλήρου τῆς ἐπαρχίας.

— Ναί, ἐξοχώτατε· πρὸ παντὸς ὅμως δέον νὰ ἐνθυμεῖσθε, ὅτι εἶνε πατήρ, ὅτι ἡ θυγάτηρ του εἶνε δυστυχὴς καὶ ὅτι αὐτὸς ἐπίσης εἶναι δυστυχής, ἕνεκα τῆς δυστυχίας τῆς θυγατρὸς του.

— Πότε θέλω δυνηθῇ νὰ τον ἴδω;

— Ἄμα τῇ ἐπιστροφῇ ὑμῶν εἰς Παρισίους.

— Ἐχει καλῶς.

— Σύμφωναι, λοιπὸν, ἐξοχώτατε;

— Ναί.

— Ἐχω τὸν λόγον σας ὡς εὐπατρίδου;

— Ἐχετε τὸν λόγον τοῦ πρίγκηπος.

— Καὶ πότε ἀναχωρεῖτε;

— 'Απόψε μὲ περιμένεις ;
— 'Οχι· προηγουμαι ὑμῶν.
— 'Υπαγε καὶ ἔσο ἔτοιμος.
— Τὰ πάντα ὑπὲρ ὑμῶν, ἐξοχώτατε.
Ποῦ θὰ ἐπανεύρω τὴν Ὑμετέραν Ὑψηλό-
τητα ;

— Εἰς τὴν ἔγερσιν τοῦ βασιλέως, αὐ-
ριον περὶ τὴν μεσημβρίαν.

— Θὰ εἶμαι ἐκεῖ, ἐξοχώτατε· ὑγειαί-
νοιτε.

— 'Ο Βουστὺ δὲν ἀπώλεσε στιγμὴν, ὥστε
τὴν ἀπόστασιν, διὰ τὴν ὁποίαν ὁ δούξ,
κοιμώμενος ἐν τῷ φορείῳ του, κατηνάλωσε
πεντεκαίδεκα ὥρας, ὁ νεανίας, ὅστις ἐπέ-
στρεφεν εἰς Παρισίους μὲ τὴν καρδίαν ἑμ-
πλῶν χαρᾶς καὶ ἔρωτος, διέτρεξεν ἐντὸς
πέντε ὥρῶν, διακαιόμενος ὑπὸ τῆς ἐπιθυ-
μίας νὰ παραμυθῇ τὸν βαρόνον, ᾧ τινι
εἶχεν ὑποσχεθῇ συνδρομὴν, καὶ τὴν Ἀρ-
τεμιν, πρὸς τὴν ὁποίαν ἐπανεφέρει τὸ ἡ-
μισυ τῆς ζωῆς.

ΑΒ'.

**Τέτιν τρόπῳ ὁ Σχικὼ ἐπανῆλθεν
εἰς Παρισίους καὶ ἐγένετο δε-
κτὸς ὑπὸ τοῦ βασιλέως Ἑρρί-
κου Γ'.**

Πάντες ἐκοιμῶντο εἰς τὸ Λουβρον, δι-
ότι ἦτο μόνον ἡ ἑνδεκάτη πρωϊνὴ ὥρα·
οἱ φρουροὶ τῆς αὐλῆς ἐφαίνοντο βαδίζον-
τες μετὰ προσοχῆς καὶ οἱ ἀλλάσσοντες
τοὺς φρουροῦντας ἱππῶται ἐβαδίζον βή-
ματι ἐλαφροῦ.

Ἀφινον τὸν κεκοπιακότα ἐκ τῆς ὁδοι-
πορίας βασιλέα ν' ἀναπαυθῇ.

Δύο ἄνδρες ἐνεφανίσθησαν ταῦτοχρόνως
πρὸ τῆς κυρίας πύλης τοῦ Λουβρου· εἰς
τούτων ἐπέβαινεν ἐντελὼς ἀκμαίου ἀραβι-
κοῦ ἵππου καὶ ὁ ἕτερος ἵππου ἀνδάλου-
σιου, καθιδρου.

Ἐστησαν πρὸ τῆς πύλης καὶ προσέβλε-
ψαν ἀλλήλους, διότι, προσερχόμενοι ἐξ ἀν-
τιθέτων διευθύνσεων, ἐκεῖ μόνον συνηντή-
θησαν.

— Κύριε Σχικὼ, ἀνέκραξεν ὁ νεώτερος,
χαιρετίσας εὐγενῶς, πῶς ἔχετε σήμερον ;

— 'Α! ὁ κύριος Βουστὺ. "Εχω θαυμα-
σίως τὴν υγείαν, ἀπεκρίθη ὁ ἕτερος μετ'
εὐπρεπείας ἀληθοῦς εὐπατρίδου.

— "Ερχεσθε νὰ παρευρεθῇτε εἰς τὴν ἀ-
φύπνισιν τοῦ βασιλέως; ἠρώτησεν ὁ Βουστὺ.

— Καὶ ὑμεῖς, ἐπίσης, ὑποθέτω.

— "Οχι. Ἐρχομαι νὰ χαιρετίσω τὸν
ἐξοχώτατον δούκα δ' Ἀνζιού. Ἡξεύρετε,
κύριε Σχικὼ, προσέθετο ὁ Βουστὺ μετὰ με-
τιμῆς, ὅτι δὲν ἔχω τὴν εὐτυχίαν νὰ
καταλέγωμαι μετὰ τῶν εὐνοουμένων τῆς
Αὐτοῦ Μεγαλειότητος ;

— Θὰ ἐπιπλήξω τὸν βασιλέα διὰ τοῦτο
καὶ ὄχι ὑμᾶς, κύριε !

— 'Ο Βουστὺ προσέκλινε.

— Καὶ ἔρχεσθε ἀπὸ μακρὰν ; ἠρώτησεν
ὁ Βουστὺ. Ἐλεγον, ὅτι ὠδοιπορεῖτε.

— Ναι, κύριε, ἐθήρευνον, ἀπῆντησεν ὁ
Σχικὼ. Ἀλλὰ δὲν ἐτάξις εἰσευαίεσθαι καὶ ὑμεῖς ;

— Πραγματικῶς, ἐξέδραμον εἰς τὰς ἐ-
παρχίας· τὴν δὲ θὰ λαβῇτε τὴν καλω-

σύνην νὰ μοι παράσχετε μίαν ἐκδούλευσιν ;
— Διατί ὄχι ; Ὅσάκις ὁ κύριος Βουστὺ
θελήσῃ νὰ με διατάξῃ, εἶπεν ὁ Σχικὼ, θέ-
λει μοι περιποιήσῃ μεγίστην τιμὴν.

Ἀφοῦ ὑμεῖς, ὡς προνομιούχος, μέλλετε
νὰ εἰσδύσητε εἰς τὰ δώματα τοῦ Λουβρου,
ἐνῶ ἐγὼ θέλω παρκαμῖναι εἰς τὸν ἀντιθά-
λαμον, εὐαρεστήθητε νὰ εἰδοποιήσητε τὸν
δούκα δ' Ἀνζιού ὅτι περιμένω.

— 'Ο κύριος δούξ δ' Ἀνζιού εἶναι εἰς τὸ
Λουβρον καὶ μέλλει νὰ παρασταθῇ εἰς τὴν
ἔγερσιν τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος ; Διατί,
λοιπόν, δὲν εἰσέρχεσθε μετ' ἐμοῦ ;

— Φοβοῦμαι τὸ σκυθρωπὸν πρόσωπον
τοῦ βασιλέως.

— Μπα !

— Διάβολο ! δὲν μ' ἔχει μέγχοι τοῦδε
συνηθίσει εἰς τὰ χαριέττα μειδιήματά
του

— Μετ' ὀλίγον χρόνον, τὰ πάντα θέ-
λουσι μεταβληθῇ, ἐστὲ βέβηκος.

— 'Α ! ἂ ! εἰσθε, λοιπόν, νεκρομάντις,
κύριε Σχικὼ ;

— Ἐνίοτε. Ἐμπρός, θάρρος, ἔλθετε, κύ-
ριε Βουστὺ.

Τῷ ὄντι, εἰσῆλθον καὶ διηυθύνθησαν, ὁ
μὲν πρὸς τὴν κατοικίαν τοῦ δούκα δ' Ἀν-
ζιού, κατοικοῦντος, ὡς νομίζομεν ὅτι εἴ-
πομεν, εἰς τὰ δώματα, ἐν οἷς εἶχεν ἄλλο-
τε κατοικήσει ἡ βασίλισσα Μαργαρίτα, ὁ
δ' ἕτερος πρὸς τὸν θαλάμον τοῦ βασιλέως.

Ὁ Ἑρρίκος Γ' εἶχεν ἀφυπνισθῇ καὶ ση-
μάνει τὸν μέγαν κώδωνα, νέρος δὲ θερα-
πόντων καὶ φίλων εἶχαν δράμει εἰς τὸν βα-
σιλικὸν κοιτῶνα εἶχον ἤδη παρατεθῇ τῷ
βασιλεῖ ὁ ἐξ ὀρνιθίων ζωμός, ὁ λευκὸς ἄρ-
τος καὶ τὰ καρυκευμένα κρέατα, ὅτε εἰσῆλ-
θεν ὁ Σχικὼ ζωὴς εἰς τὸν κοιτῶνα τοῦ
σεπτοῦ κυρίου του καὶ ἤρχισε, πρὶν ἢ εἶπῃ
καλὴν ἡμέραν, νὰ τρώγῃ ἐκ τοῦ πινακίου
καὶ νὰ πίνῃ ἐκ τοῦ χρυσοῦ πατηρίου.

— Θαῦμα ! ἀνεφώνησεν ὁ βασιλεὺς ἑ-
ξαλλος ἐκ τῆς χαρᾶς, εἰ καὶ θέλων νὰ
ὑποκριθῇ ὀργὴν, εἶναι ὁ φαῦλος Σχικὼ, νο-
μίζω· εἰς φυγὰς, τυχοδιώκτης, ἄξιος ἀγ-
χόνης.

— Λοιπόν ! λοιπόν ! τί ἔχεις τέκνον
μου ; εἶπεν ὁ Σχικὼ, καθήσας ἀφελῶς μετὰ
κεκονιαμένα ὑποδήματά του ἐπὶ τοῦ με-
γάλου ἀνακλίντρου, ἐφ' οὗ ἐκάθητο αὐτὸς
ὁ Ἑρρίκος· λησμονοῦμεν, λοιπόν, τὴν ἐπι-
στροφὴν μᾶς ἐκ τῆς Πολωνίας, ὅπου ἐπαί-
ξαμεν τὸ μέρος ἐλάφων, ἐνῶ οἱ μεγιστᾶνες
ἐπαίζον τὸ μέρος τῶν σκύλων. Ταρατάν !
ταρατάν !

— Ὅριστε ! ἐπανῆλθεν ἡ δυστυχία μου,
εἶπεν ὁ Ἑρρίκος, δὲν θ' ἀκούω πλέον εἰμὴ
δυσάρεστα πράγματα. Καὶ ὅμως ἤμην πολὺ
ἡσυχος ἐπὶ τρεῖς ἐβδομαδας.

— Μπα ! μπα ! εἶπεν ὁ Σχικὼ, πάντοτε
παραπονεῖσαι θὰ σ' ἐξελάβαν· τίς ὡς τίνα
τῶν ὑπηκόων σου, νὰ με πᾶρῃ ὁ διάβολος.
Ἐμπρός, τί ἐπραξες κατὰ τὴν ἀπουσίαν
μου, μικρὲς μού Ἑρρίκεττο ; Ἐκυβερνήθη
κάπως ἁσπεῖς τὸ ὄρατον βασιλεῖον τῆς
Γαλλίας ;

— Κύριε Σχικὼ !

— Ἐκρέμασαν κἀνένα τῶν κομφῶν κυ-

ρίων ; 'Α ! συγγνώμην, κύριε Κουέλε, δὲν
σὰς εἶχον ἴδει.

— Σχικὼ, θὰ συγχισθῶμεν.

— Ἐπὶ τέλους, μένουν ὀλίγα χρήματα
εἰς τὰ ταμεῖα ἡμῶν ἢ εἰς τὰ χρηματοκι-
βώτια τῶν Ἰουδαίων ; Δὲν θὰ ἦτο δυσά-
ρεστον, διότι ἔχομεν ἀνάγκην νὰ διασκε-
δάσωμεν· εἶναι τόσον φορτικὸν πρᾶγμα ἡ
ζωή !

Ὁ Σχικὼ ἐτελείωσε τὴν ὁμιλίαν του,
ἀρπάζας τὸ περιεχόμενον τῶν πινακίων.

Ὁ βασιλεὺς ἤρχισε νὰ γελά, διότι ἐκεῖ
πάντοτε κατέληγεν.

— Ἀς ἴδωμεν, εἶπε, τί ἐπραξας κατὰ
τὴν μακρὰν ἀπουσίαν σου ;

— Ἐσχεδιάσας, εἶπεν ὁ Σχικὼ, μίαν
λιτανεῖαν εἰς τρεῖς πράξεις :

« Πρῶτη πρᾶξις. Μετανοοῦντες, φέρου-
ντες μόνον χιτῶνα καὶ ἀναξυρίδα, τίλλον-
τες τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς τῶν καὶ ἀ-
μοιβαίως γρονθοκοπούμενοι, ἀνέρχονται
ἀπὸ τοῦ Λουβρου εἰς Μονμάρτην.

« Δευτέρα πρᾶξις. Οἱ αὐτοὶ μετανοοῦντες,
γυμνοὶ μέχρι τοῦ σφύου καὶ μαστιγοῦντες ἀλ-
λήλους διὰ κομβολογίων ἐξ ἀκανθῶν, κα-
τέρχονται ἀπὸ τῆς Μονμάρτης εἰς τὴν
Μονὴν τῆς ἁγίας Γενοβέρας.

« Τρίτη πρᾶξις. Ἐπὶ τέλους, αἱ αὐ-
τοὶ μετανοοῦντες, ὀλόγυμνοι καὶ ἀλληλο-
σπαράσσοντες τὰ νῶτα τῶν διὰ κομπερῶν
μαστιγῶν, ἐπιστρέφουσιν ἀπὸ τῆς μονῆς
τῆς ἁγίας Γενοβέρας εἰς τὸ Λουβρον.

« Εἶχον σκεφθῇ, ὡς ἀπροσδόκητον περι-
πέτειν τῆς τραγωδίας, νὰ ὀδηγήσω αὐ-
τοὺς εἰς τὴν πλατεῖαν τῆς Γρέβης, ὅπου ὁ
δήμιος νὰ καύσῃ αὐτοὺς ἅπαντας, πλὴν
ἐσκέφθην κάλλιον, ὅτι ὁ Κύριος θὰ ἐφύλα-
ξεν ὀλίγον θεῖον ἀπὸ τὰ Σόδομα καὶ ὀλί-
γην πίσσαν ἀπὸ τὰ Γόμορρα, δὲν θέλω δὲ
νὰ στερήσω τὸν Θεὸν τῆς εὐχαριστήσεως
νὰ ψῆσῃ αὐτούς. Τώρα δέ, κύριοι, ἄς δια-
σκεδάζωμεν μέχρι τῆς μεγάλης ἐκείνης ἡ-
μέρας. »

— Ἀλλὰ πρῶτον ἄς ἴδωμεν τί ἐγίνες ;
εἶπεν ὁ βασιλεὺς· ἤξεύρεις, ὅτι ἔστειλα καὶ
σ' ἐζήτησαν εἰς ὅλα τὰ δυσώνυμα μέρη
τῶν Παρισίων ;

— Ἡρεύνησας καλῶς τὸ Λουβρον ;

— Ἀσελγῆς τις, φίλος σου, θὰ σ' εἶχε
κατακρατήσῃ.

— Δὲν εἶναι δυνατόν, Ἑρρίκε, διότι κα-
τακρατεῖς σὺ ὅλους τοὺς ἀσελγῆς.

— Λοιπόν, ἐπλανώμην ;

— Ὡς πάντοτε.

— Ἐπεταί συνέχεια.

Δμλ.

Η ΠΑΓΩΜΕΝΗ ΘΑΛΑΣΣΑ

Δηγημα Α. Fourgeaud.

Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε προηγούμενον φύλλον.

Ζ

Η ΕΠΑΝΟΔΟΣ

Ὁ ἥλιος εἶχε δύσει πρὸ πολλοῦ, ἀλλ'
αἱ ἀκτίνες τοῦ ἐχρυσίζοντι τὸ στερέωμα,
καὶ τὰ ἐπ' αὐτοῦ τῆδε κἀκεισε ἐσπαρμένα
νέφη, ἅτινα ἀπώθει ὁ δροσερὸς τῆς ἐσπέ-
ρας ἀήρ.